

Wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wstępnego orzeczenia arbitrażowego Commission litiges voyages wydanego dnia 4 grudnia 2003 r. w sprawie Guy Denuit i Betty Cordenier przeciwko Transorient – Mosaique Voyages et Culture S.A.

(Sprawa C-125/04)

(2004/C 156/05)

Dnia 8 marca 2004 r. do sekretariatu Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich wpłynął wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie wstępnego orzeczenia arbitrażowego Commission litiges voyages (Belgia), wydanego dnia 4 grudnia 2003 r. w sprawie Guy Denuit i Betty Cordenier przeciwko Transorient – Mosaique Voyages et Culture S.A.

Commission litiges voyages (Belgia) zwróciła się do Trybunału Sprawiedliwości z wnioskiem o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

1. Czy, jeżeli klauzula umowy zawartej między konsumentem a organizatorem imprezy turystycznej i/lub punktem sprzedaży detalicznej przewiduje jedynie możliwość podwyższenia ceny i precyzyjnie określa sposób jej kalkulacji, dopuszczając zmiany w przypadkach enumeratywnie wyliczonych w art. 4 ust. 4 lit. a) dyrektywy Rady 90/314/EWG⁽¹⁾, artykuł ten należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on w sposób dorozumiany obniżenie ceny zgodnie z tym samym sposobem kalkulacji?
2. Czy, jeżeli klauzula umowy zawartej między konsumentem a organizatorem imprezy turystycznej i/lub punktem sprzedaży detalicznej przewiduje możliwość zarówno podwyższenia, jak i obniżenia ceny bez precyzyjnego określenia sposobu jej kalkulacji, dopuszczając zmiany w przypadkach enumeratywnie wyliczonych w art. 4 ust. 4 lit. a) dyrektywy Rady 90/314/EWG, artykuł ten należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on nieważność każdej takiej klauzuli lub że ogranicza nieważność do przypadków podwyższenia ceny?
3. Czy, jeżeli klauzula umowy zawartej między konsumentem a organizatorem imprezy turystycznej i/lub punktem sprzedaży detalicznej przewiduje możliwość, wyłącznie w odniesieniu do organizatora imprezy turystycznej i/lub punktu sprzedaży detalicznej, zarówno podwyższenia, jak i obniżenia ceny i precyzyjnie określa sposób jej kalkulacji, dopuszczając zmiany w przypadkach enumeratywnie wyliczonych w art. 4 ust. 4 lit. a) dyrektywy Rady 90/314/EWG, artykuł ten należy interpretować w ten sposób, że przewiduje on nieważność każdej takiej klauzuli lub że jej nieważność jest ograniczona do przypadków podwyższenia ceny?
4. Czy, jeżeli klauzula umowy zawartej między konsumentem a organizatorem imprezy turystycznej i/lub punktem sprzedaży detalicznej przewiduje możliwość, zarówno w odniesieniu do organizatora imprezy turystycznej i/lub punktu sprzedaży detalicznej, jak i konsumenta, podwyższenia i obniżenia ceny i precyzyjnie określa sposób jej

kalkulacji, dopuszczając zmiany w przypadkach enumeratywnie wyliczonych w art. 4 ust. 4 lit. a) dyrektywy Rady 90/314/EWG, artykuł ten należy interpretować w ten sposób, że nakłada on na organizatora imprezy turystycznej i/lub punkt sprzedaży detalicznej obowiązek obniżenia ceny, w przypadku, gdy nie ubiegał się o to konsument?

⁽¹⁾ Dyrektywa Rady 90/314/EWG z dnia 13 czerwca 1990 r. w sprawie zorganizowanych podróży, wakacji i wycieczek (Dz.U. L 158 z 23.6.1990, str. 59).

Skarga wniesiona dnia 2 kwietnia 2004 r. przez Komisję Wspólnot Europejskich przeciwko Republice Greckiej

(Sprawa C-166/04)

(2004/C 156/06)

W dniu 2 kwietnia 2004 r. do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich została wniesiona skarga przeciwko Republice Greckiej przez Komisję Wspólnot Europejskich reprezentowaną przez Marię Patakę i Michela Van Beeka, doradców prawnych w służbie prawnej Komisji

Komisja wnosi do Trybunału o:

- stwierdzenie, iż nie podejmując wszelkich środków koniecznych dla ustanowienia i wprowadzenia w życie spójnego, szczególnego i zintegrowanego systemu prawnego, zapewniającego trwałe zarządzanie i skuteczną ochronę w Strefie Szczególnej GR2310001 „Delta Acheloos, Laguna Messolonghi/Aitolikon, ujście rzeki Evinos oraz wyspy Echinades”, w świetle celów ochrony dyrektywy 79/409/EEC w sprawie ochrony dzikiego ptactwa⁽¹⁾, Republika Grecka nie wywiązała się z obowiązków przewidzianych w art. 4 ust. 1 i 2 wspomnianej dyrektywy;
- obciążyć Republikę Grecką kosztami.

Zgodnie z utrwalonym orzecnictwem Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich, Państwo Członkowskie nie może powoływać się na okoliczności czy trudności natury wewnętrznej dla usprawiedliwienia uchybienia zobowiązaniom i terminom przewidzianym w prawie wspólnotowym.

⁽¹⁾ Dz.U. L 103 z dnia 25 kwietnia 1979 r., str. 1.

Odwołanie wniesione dnia 5 kwietnia 2004 r. przez spółkę JCB Service od wyroku pierwszej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01 JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich.

(Sprawa C-167/04 P)

(2004/C 156/07)

Dnia 5 kwietnia 2004 r. spółka JCB Service, z siedzibą w Rocester, Staffordshire (Zjednoczone Królestwo), reprezentowana przez E. Morgon de Rivery, prawnika, wniosła do Sądu Pierwszej Instancji odwołanie od wyroku pierwszej izby Sądu Pierwszej Instancji Wspólnot Europejskich z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01⁽¹⁾ JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich

Wnosząca odwołanie wnosi do Trybunału o:

1. uchylenie w całości wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01 JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, ze uwagi na fakt, iż jest on sprzeczny z prawem wspólnotowym gdyż narusza prawo wnoszącej odwołanie do obrony, lub
2. uchylenie wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01, JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich, w zakresie, w jakim: (i) kwestionuje ogólny zakaz sprzedaży biernej przez autoryzowanych dystrybutorów w Zjednoczonym Królestwie, Irlandii, Francji i we Włoszech, jak również rzekomy zakaz korzystania ze źródeł zaopatrzenia dystrybutorów we Francji i we Włoszech, co uniemożliwiło dostawy krzyżowe pomiędzy dystrybutorami, oraz w zakresie w jakim (ii) przewiduje on nałożenie na spółkę JCB Service grzywny za wspomniane rzekome naruszenia oraz
3. wydanie przez Trybunał ostatecznego wyroku w sprawie T-67/01 zgodnie z art. 61 Statutu Trybunału (WE) i tym samym uchylenie w całości lub w części, decyzji Komisji z dnia 21 grudnia 2000 r. w sprawie COMP.F.1/35.918^(?) i przy wykorzystaniu jego pełnej kompetencji uchylenie bądź też zmniejszenie grzywny w wysokości 30 milionów euro nałożonej na spółkę JCB w drodze wyroku Sądu Pierwszej Instancji z dnia 13 stycznia 2004 r. w sprawie T-67/01, JCB Service przeciwko Komisji Wspólnot Europejskich; oraz
4. we wszystkich przypadkach zasądzenie od Komisji zgodnie z art. 69 regulaminu Trybunału zwrotu kosztów poniesionych przez wnoszącą odwołanie w postępowaniu zarówno przed Sądem Pierwszej Instancji, jak i przed Trybunałem;
5. alternatywnie do 3., w przypadku, gdy Trybunał nie rozstrzygnie sprawy, zastrzeżenie kosztów i skierowanie sprawy do ponownego rozpoznania przez Sąd Pierwszej Instancji zgodnie z wyrokiem Trybunału.

Zarzuty i główne argumenty:

Pierwszy zarzut

Wnosząca odwołanie podnosi, iż Sąd Pierwszej Instancji („SPI”) naruszył prawo wspólnotowe poprzez odmowę uwzględnienia zarzutu, iż prawa wnoszącej odwołanie zostały naruszone. Po pierwsze, wnosząca odwołanie twierdzi, iż przysługujące jej prawo do obrony zostało naruszone ze względu na przewlekłość postępowania przed Komisją, które trwało 27 lat (od dnia notyfikacji do dnia wydania decyzji przez Komisję), co uniemożliwiło wykonywanie przez nią praw, które przysługiwały jej jako stronie zgłaszającej. SPI popełnił błąd co do prawa nie uwzględniając konsekwencji takiego naruszenia dla możliwości skutecznej ochrony ze strony wnoszącej odwołanie. Po drugie, wnosząca odwołanie twierdzi, że przysługujące jej domniemanie niewinności również zostało naruszone, ponieważ SPI nie uwzględnił niektórych dowodów wyłączających winę, nie zastosował metody *faisceau d'indices* (pakietu wskaźników) pozwalającej na dokonanie oceny dowodów istotnych w sprawie i nie przeprowadził odpowiedniej i bezstronnej argumentacji.

Drugi zarzut

Wnosząca odwołanie podnosi, że SPI naruszył art. 81 WE kwestionując (i) nałożenie przez wnoszącą odwołanie ogólnego

zakazu sprzedaży biernej przez jego dystrybutorów w Zjednoczonym Królestwie, Irlandii, Francji i we Włoszech oraz (ii) ograniczenie źródła zaopatrzenia jej dystrybutorów we Francji i we Włoszech, na podstawie błędnej oceny prawnej faktów, niewłaściwej oceny dowodów oraz błędnego zastosowania odpowiednich przepisów wspólnotowego prawa konkurencji. To z kolei pociągnęło za sobą zastosowanie zakazu przewidzianego w art. 81 WE w sposób oczywiście sprzeczny z literą i celem wspomnianego przepisu.

Trzeci zarzut

Zarzut ten dotyczy sposobu naliczania grzywny. W tym zakresie wnosząca odwołanie podnosi, że SPI naruszył art. 15 rozporządzenia nr 17 łamiąc najważniejsze z podstawowych zasad, jakie mają zastosowanie do nakładania grzywien tj. zasadę dobrej administracji, uzasadnionych oczekiwań stron będących osobami prywatnymi oraz wymiaru kary w oparciu o zasadę dobrego traktowania, jak również dokonując niewłaściwej oceny powagi i czasu trwania wspomnianych naruszeń, oraz okoliczności łagodzących i obciążających.

⁽¹⁾ Dz.U. C 186 z dnia 30 czerwca 2001 r., str. 9.

⁽²⁾ Dz.U. L 69 z dnia 12 marca 2002 r., str. 1.

Wniosek o wydanie orzeczenia prejudycjalnego złożony na podstawie postanowienia Högsta domstolen, wydanego dnia 30 marca 2004, w sprawie Klasa Rosengrena, Bengta Morellego, Hansa Särmana, Matsa Åkerströma, Åkego Kempe, Andersa Kempe, Björna Rosengrena, Martina Lindberga, Jona Pierre'a i Tony'ego Stafa przeciwko Prokuratorowi Królestwa

(Sprawa C-170/04)

(2004/C 156/08)

Do Trybunału Sprawiedliwości Wspólnot Europejskich został wniesiony wniosek o wydanie orzeczenia w trybie prejudycjalnym złożony na podstawie postanowienia Högsta domstolen (Szwecja) wydanego dnia 30 marca 2004 w sprawie Klasa Rosengrena, Bengta Morellego, Hansa Särmana, Matsa Åkerströma, Åkego Kempe, Andersa Kempe, Björna Rosengrena, Martina Lindberga, Jona Pierre'a i Tony'ego Stafa przeciwko Prokuratorowi Królestwa, który wpłynął do Sekretariatu Trybunału dnia 6 kwietnia 2004. Högsta domstolen zwrócił się do Trybunału o udzielenie odpowiedzi na następujące pytania:

- 1) Czy zakaz prywatnego przywozu, o którym mowa wyżej, może zostać uznany za element sposobu działania monopolu sprzedaży detalicznej, w związku z czym nie jest zakazany przez art. 28 i może być rozpatrywany wyłącznie na gruncie art. 31 WE?
- 2) W przypadku udzielenia odpowiedzi twierdzącej na pytanie pierwsze, czy wspomniany zakaz prywatnego przywozu jest zgodny z warunkami art. 31 WE, dotyczącymi monopoli państwowych o charakterze handlowym?